

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 105/06-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. augusta 2006 v senáte zloženom z predsedu Alexandra Bröstla a zo sudcov Jána Auxta a Jána Lubyho v konaní o sťažnosti H. S., P., a H. K., P., zastúpených advokátkou JUDr. A. A., B., ktorou namietali porušenie ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 224/92, za účasti Okresného súdu Bratislava III, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo H. S. a H. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 224/92 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava III p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 224/92 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. H. S. a H. K. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie každej v sume 80 000 Sk (slovom osemdesiattisíc slovenských korún), ktoré im je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava III j e p o v i n n ý uhradiť H. S. a H. K. trovy právneho zastúpenia v sume 9 392 Sk (slovom deväťtisícristodeväťdesiatdva slovenských korún) na účet ich právnej zástupkyne JUDr. A. A., B., do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. II. ÚS 105/06 z 12. apríla 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť H. S. a H. K. (ďalej len „sťažovateľky“), ktorou namietali porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III, pôvodne bývalého Okresného súdu Bratislava - vidiek (ďalej aj „okresný súd“), v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 224/92.

Zo sťažnosti vyplýva, že právna predchodkyňa sťažovateľiek (ich matka) podala 25. marca 1992 okresnému súdu žalobu o vydanie veci (nehnutel'nosti).

Sťažovateľky uviedli, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebola vec právoplatne skončená.

V sťažnosti sa sťažovateľky domáhali, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhodol, že postupom okresného súdu bolo porušené ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a súčasne žiadali, aby im ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie v sume 7 000 000 Sk.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 3336/2006 doručeným ústavnému súdu 10. júla 2006, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Ku skutkovým tvrdeniam uvedených v sťažnosti nemám pripomienky. Poukazujem však na to, že v danom prípade navrhovateľkou v konaní bola p. H. Š., ktorá návrh podala dňa 25. 3. 1992. Sťažovateľkami v tejto veci sú dedičky po H. Š., ktoré napriek tomu, že H. Š. zomrela dňa 31. 3. 1996, túto skutočnosť oznámili súdu až dňa 9. 2. 2005, teda po deviatich rokoch. V tomto období súd nemohol konať, nakoľko navrhovateľka stratila právnu spôsobilosť. Ak teda sťažovateľky poukazujú na to, že bolo porušené ich právo na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov, tak súd by mal posudzovať eventuálne porušenie od 9. 2. 2005, kedy súdu oznámili, že sú právnymi nástupcami navrhovateľky. Súd na túto skutočnosť reagoval uznesením zo dňa 2. 3. 2006, ktorým pripustil vstup sťažovateľiek do konania. Zároveň súd uznesením zo dňa 2. 3. 2006 vyzval navrhovateľky na odstránenie väd podania prostredníctvom ich právnej zástupkyne JUDr. A. JUDr. A. prevzala výzvu dňa 16. 3. 2006, pričom podaním doručeným na súd dňa 6. 4. 2006 reagovala na výzvu súdu.

Podľa vyjadrenia zákonného sudcu nedošlo k riadnemu odstráneniu väd podania, nakoľko nehnuteľnosť, tak ako je označená v petite doplneného návrhu, nezodpovedá označeniu v zmysle katastrálneho zákona, a preto navrhovateľka bude opätovne vyzvaná na upresnenie nehnuteľností v zmysle katastrálneho zákona a následne bude vo veci vytýčený termín pojednávania.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z obsahu sťažnosti a zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 8 C 224/92 ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania:

- 25. marca 1992 bola bývalému Obvodnému súdu Bratislava 3 doručená žaloba matky sťažovateľiek (ďalej aj „žalobkyňa“), ktorou sa domáhala „vydania veci“,

- Obvodný súd Bratislava 3 uznesením z 21. apríla 1992 vyslovil vo veci svoju miestnu nepríslušnosť a odstúpil vec na konanie bývalému okresnému súdu,

- 24. augusta 1992 bola postúpená vec doručená okresnému súdu,

- 9. septembra 1992 okresný súd nariadil pojednávanie vo veci na 20. október 1992,

- pojednávanie uskutočnené 29. októbra 1992 okresný súd odročil na neurčito s tým, že k veci bude pripojený súvisiaci spis vedený tunajším súdom pod sp. zn. 7 C 145/92,

- uznesením z 5. januára 1993 okresný súd prerušil konanie do právoplatného skončenia veci vedenej tunajším súdom pod sp. zn. 7 C 145/92,

- podaním doručeným okresnému súdu 21. januára 1993 oznámil právny zástupca žalobkyne, že berie žalobu späť a navrhuje konanie zastaviť,

- podaním doručeným okresnému súdu 21. januára 1993 bolo oznámené, že po vypovedaní plnej moci predchádzajúcemu právnomu zástupcovi žalobkyňa udelila plnú moc novému právnomu zástupcovi, ktorý požiadal okresný súd o nariadenie pojednávania vo veci a o spojenie predmetného konania s konaním prebiehajúcim na tunajšom súde pod sp. zn. 9 C 182/92,

- 18. februára 1993 bolo okresnému súdu doručené podanie žalobkyne, v ktorom uviedla, že dňom 11. januára 1993 zrušila plnú moc pôvodnému právnomu zástupcovi, udelila plnú moc na zastupovanie v konaní pred tunajším súdom novému právnomu zástupcovi a ďalej uviedla, že nesúhlasí so späťvzatím návrhu, ktoré realizoval pôvodný právny zástupca,

- 23. februára 1993 bolo okresnému súdu doručené podanie pôvodného právneho zástupcu žalobkyne, v ktorom vyzval súd, aby konanie vo veci zastavil na základe ním doručeného späťvzatia žaloby,

- podaniami doručenými okresnému súdu 21. apríla 1993 a 13. septembra 1993 právny zástupca žalobkyne žiadal o nariadenie termínu pojednávania,

- 4. októbra 1993 nariadil okresný súd pojednávanie vo veci na 20. október 1993,

- pojednávanie uskutočnené 20. októbra 1993 okresný súd odročil na 3. november 1993 s tým, že právnenému zástupcovi žalobkyne nariadil, aby v lehote 7 dní doručil upravený návrh. Ďalej konajúci súd vyslovil, že preverí, „*či je právoplatne skončená vec tunajšieho súdu 7 C 145/92 o neplatnosť kúpnej zmluvy*“,

- na pojednávaní uskutočnenom 3. novembra 1993 okresný súd pripustil späťvzatie návrhu voči odporcovi v 1. rade a odročil pojednávanie na neurčito s tým, že „*právny zástupca navrhovateľky doručí riadny návrh so všetkými náležitosťami*“, ktorý následne bude predložený na vyjadrenie odporcom,

- 15. novembra 1993 bol okresnému súdu doručený „*upresňujúci návrh*“ žalobkyne na základe uznesenia tunajšieho súdu z predchádzajúceho pojednávania,

- právny zástupca žalobkyne podaniami doručenými okresnému súdu 26. januára 1994 a 28. februára 1994 opakovane žiadal o nariadenie termínu pojednávania,

- 30. septembra 1994 bol spis na základe nového rozvrhu práce pridelený novej zákonnej sudkyni,

- 26. októbra 1994 okresný súd nariadil pojednávanie na 12. december 1994,

- pojednávanie uskutočnené 12. decembra 1994 okresný súd odročil na neurčito, pričom odporcom bolo uložené predložiť označené listinné dôkazy,

- podaním doručeným okresnému súdu 20. novembra 1995 žiadal právny zástupca žalobkyne o nariadenie termínu pojednávania,

- 1. marca 1996 bol spis pridelený podľa rozvrhu práce novej zákonnej sudkyni,

(Pozn. ústavného súdu: na základe zákona č. 328/1996 Z. z., ktorým sa ustanovujú nové sídla a obvody súdov, a o zmene a doplnení niektorých zákonov zanikol s účinnosťou od 21. novembra 1996 doterajší Okresný súd Bratislava - vidiek zlúčením s Obvodným súdom Bratislava 3, ktorý sa premenoval na Okresný súd Bratislava III.)

- podaním doručeným okresnému súdu 30. septembra 2004 žiadal právny zástupca sťažovateľiek vzhľadom na 12-ročné prieťahy v konaní „o podanie informácie o stave konania“,

- 9. februára 2005 právna zástupkyňa sťažovateľiek predložila okresnému súdu spolu s úmrtným listom žalobkyne, osvedčením o dedičstve a novou plnou mocou aj „Návrh na zámenu účastníka konania v konaní o neplatnosť kúpnej zmluvy“,

- opatrením predsedu okresného súdu z 28. februára 2005 bol spis pridelený na konanie a rozhodnutie zastupujúcemu sudcovi,

- okresný súd uznesením z 2. marca 2006 pripustil, aby do konania na miesto zomrelej žalobkyne vstúpili sťažovateľky, a vyzval ich, aby v lehote 20 dní odstránili vady návrhu, ktorým konanie v roku 1992 začalo,

- po vrátení spisu z ústavného súdu bol podľa informácie okresného súdu spis predložený zákonnému sudcovi, u ktorého sa aj t. č. nachádza.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľky sa svojou sťažnosťou domáhali vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov...“.

Sťažovateľky zároveň namietali aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická

zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Predmetom konania pred okresným súdom je nárok na vydanie veci (nehnutel'nosti), ktorého sa domáhala žalobkyňa žalobou podanou 25. marca 1992. Uvedené konanie nie je ani po skutkovej, ani po právnej stránke konaním zložitým. Na právnu ani skutkovú zložitost' nepoukázal ani okresný súd vo svojom vyjadrení k s'ťažnosti.

2. Ďalším kritériom, použitím ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní, bolo správanie s'ťažovateliek ako účastníčok konania, resp. ich právnej predchodkyne. Ústavný súd pripísal na ťarchu s'ťažovateliek skutočnosť, že informáciu o úmrtí ich právnej predchodkyne (matky s'ťažovateliek) oznámili okresnému súdu až 9. februára 2005, teda po takmer 9 rokoch. Túto okolnosť ústavný súd zobral do úvahy pri ustálení výšky finančného zadosťučinenia. Obdobne prihliadol aj na fakt, že napriek úplnej nečinnosti okresného súdu od 12. decembra 1994 s'ťažovateľky neprejavili žiaden záujem o stav predmetného konania a ich právny zástupca až podaním doručeným okresnému súdu 30. septembra 2004 požiadal „*vzhľadom na 12-ročné priet'ahy v konaní o podanie informácie o stave konania*“. V súvislosti s právnym nástupníctvom po zomrelej pôvodnej žalobkyňi poukazuje ústavný súd na svoju predchádzajúcu judikatúru, podľa ktorej „navrhovatelia môžu uplatňovať právo na konanie bez zbytočných priet'ahov aj pre štádium konania, ktoré predchádzalo zmene účastníkov“ (napr. IV. ÚS 403/04).

3. Pokiaľ ide o postup okresného súdu v posudzovanom konaní, ústavný súd prihliadal na ustanovenie § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Z analýzy dosiaľ vykonaných úkonov okresného súdu vyplýva, že z doterajšej doby trvania konania presahujúcej 14 rokov bol okresný súd viac ako 11 rokov úplne nečinný (od pojednávania uskutočneného 12. decembra 1994 do 2. marca 2006, keď okresný súd uznesením pripustil, aby do konania namiesto zomrelej žalobkyne vstúpili jej právne

nástupkyne - sťažovateľky). Ani postup okresného súdu od začiatku konania (25. marec 1992) do 12. decembra 1994 nebol plynulý a sústredený, čoho dôkazom sú aj podania právneho zástupcu žalobkyne (21. apríla 1993, 13. septembra 1993, 26. januára 1994 a 28. februára 1994), ktorými opakovane žiadal okresný súd o nariadenie termínu pojednávania.

Jurisdikcia ústavného súdu („rationae temporis”) sa vzťahuje na obdobie po 15. februári 1993. Bez zreteľa na vznik právomoci ústavného súdu v rámci posúdenia základnej otázky - či sa vec sťažovateľa prerokovala na okresnom súde v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy bez zbytočných prietahov - ústavný súd už konštantne prihliada aj na deň začatia konania na okresnom súde a na dobu, ktorá v konaní uplynula do 15. februára 1993 (III. ÚS 18/00).

Ústavný súd neakceptoval argumentáciu okresného súdu uvedenú vo vyjadrení k sťažnosti z 3. júla 2006, podľa ktorej v dôsledku oznámenia úmrtia žalobkyne zo strany sťažovateľiek až po 9 rokoch by mali byť posudzované prietahy v konaní iba od 9. februára 2005, teda odkedy okresnému súdu sťažovateľky oznámili uvedenú skutočnosť. Okresný súd bol totiž povinný v súlade s § 101 OSP pokračovať v konaní, aj keď boli účastníci a ich právny zástupca nečinní. Navyše, z preskúmaného spisového materiálu nevyplýva, že by nečinnosť okresného súdu súvisela s úmrtím právnej predchodkyne sťažovateľiek, resp. s dedičským konaním po nej.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 224/92 došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľiek podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

IV.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľiek na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich

záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádzajú sťažovateľky domáhajúce sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie“.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'účinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'účinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľky vo svojej sťažnosti žiadali aj o priznanie primeraného finančného zadost'účinenia v sume 7 000 000 Sk z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Okrem iného uviedli, že ako právne nástupkyne ich matky, ktorá podala pôvodnú žalobu „*majú veľký záujem na doriešení veci, ktorá spôsobila ich matke a celej ich rodine obrovskú nielen majetkovú, ale i nemajetkovú ujmu, a ktorú postup súdu počas 14 rokov od podania návrhu extrémne prehľbil a znemožnil im dočkať sa zadost'účinenia po krivde, ktorá im bola spôsobená*“.

Cieľom primeraného finančného zadost'účinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadost'účinenia.

Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 8 C 224/92, ktorá predstavuje viac ako 14 rokov, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, najmä podiel sťažovateľiek na vzniku zbytočných priesťahov bližšie špecifikovaný vo vyhodnotení podľa druhého kritéria (pozri čl. III bod 2 tohto nálezu), ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 80 000 Sk za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľiek, ktoré im vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. A. A.. Sťažovateľky požadovali úhradu trov konania spolu v sume 23 370 Sk.

Pri určení výšky náhrady trov vychádzal ústavný súd z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2005, ktorá bola 16 381 Sk, a z toho, že za jeden úkon vykonaný v roku 2006 patrí odmena každej sťažovateľke v sume 2 730 Sk. Základná sadzba tarifnej odmeny bola však znížená o 20 %, pretože išlo o spoločné úkony pri zastupovaní „dvoch alebo viacerých osôb“. Spolu s režijným paušálom k tomuto úkonu v sume 164 Sk v prípade dvoch sťažovateľiek predstavuje táto náhrada trov za jeden úkon vykonaný v roku 2006 sumu 2 348 Sk. Podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov bola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia pre dve sťažovateľky za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie vecí, písomné podanie na súd) vykonané v roku 2006 v celkovej sume 9 392 Sk. Ústavný súd vo zvyšnej časti návrhu týkajúceho sa trov konania nevyhovel.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľiek (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2006